

Není tedy ani prvý důvod, o nějž žal. úřad své zamítavé rozhodnutí opřel, v souhlasu se zákonem a výrok žal. úřadu, kterým st-li odepírá nárok na odpočivné požitky, nemá dle toho v zákoně opory. — — —

Č. 8446.

Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci. — Řízení správní: I. Veřejné majetkové právo, přecházející na dědice, nestane se tím, že dědická sukcese je titulem soukromoprávním, majetkovým právem soukromým. — II. Přechází na dědice nárok voj. gážístů na náhradu výdajů vzniklých přestěhováním bytového zařízení z ciziny do čsl. republiky?

(Nález ze dne 21. února 1930 č. 2783.)

V ě c: Jan Z. v H. (adv. Dr. Lad. Wopršálek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o nárok na hrazení stěhovacích výloh.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Otec st-lův, generál ve výslužbě v býv. rak.-uh. armádě Jan Z., byl v tomto poměru převzat do čsl. branné moci a povolán na dobu potřeby k činné službě, kterou konal u čsl. vyslanectví ve Vídni až do 1. července 1924, kdy byl opět přeložen do výslužby. Jednorozční lhůta k jeho přesídlení z Vídně do Čsl. republiky na útraty voj. správy byla k jeho žádostem prodloužena do konce roku 1926. V březnu 1926, dříve než bylo přestěhování provedeno, generál Z. zemřel. Po projednání pozůstalosti převezl jeho syn, štábní kapitán a nyní st-l, v prosinci 1926 jeho nábytek do svého bydliště v H. a podáním z 29. dubna 1927 žádal o náhradu výdajů za přestěhování nábytku onoho. Nař. rozhodnutím zamítlo mno tuto žádost z důvodu, že lhůta k přestěhování na vrub voj. správy z ciziny do Čsl. republiky byla do konce roku 1926 povolena otci st-lovu a ne st-li, jeho dědicovi, a že voj. správa výdajů za převoz zděděného nábytku vůbec nehradí.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto výnosu podané, musil se nss nejprve zabývat právním názorem, jež žal. úřad projevil v odv. spise, že totiž nař. výrok není rozhodnutím ve smyslu § 2 zák. o ss, nýbrž prohlášením strany, poněvadž st-l opírá tvrzený svůj nárok o okolnost, že právo jeho otce na přestěhování na vrub voj. správy přešlo na něho jakožto dědice, — tedy o titul soukromoprávní —, a že je proto stížnost nepřijatelná.

Nss nemohl se k tomu názoru přiklonit, neboť veřejná majetková práva, pokud mohou přecházeti dědickou posloupností na dědice, nestávají se proto, že dědická sukcese jest soukromoprávním titulem nabytí práva, majetkovými právy soukromými, nýbrž zůstávají právy veřejnými, a rozhodování o jejich trvání a rozsahu zůstává vyhraženo úřadům správním. Jest tedy stížnost přípustná.

Stížnost namítá, že právo na přestěhování, které st-lův otec měl, nezaniklo jeho smrtí, nýbrž přešlo na st-le jakožto dědice, že tedy st-l nežádal náhradu za převoz zděděného nábytku, nýbrž náhradu za převoz, který byl jeho otci jako nárok při přeložení do výslužby přiznán a teprve st-lem ve stanovené lhůtě proveden. Tím tvrdí st-l, že na něho

jako dědice přešlo právo přestěhovati otcův nábytek na útraty voj. správy, když se přestěhování stalo ve lhůtě dané otci. — Tato námitka není důvodná.

Dědic nastupuje v majetková práva a závazky zemřelého jen, pokud nezanikly smrtí zůstavitelovou. Takovým majetkovým právem, jež smrtí nepomíjí, byl by nepochybně nárok st-lova otce za voj. správou na zaplacení výdajů spojených s jeho přesídlením, tedy nárok, který částkou ciferně určitou vznikl již za jeho života. Nároku takového v daném případě není.

Vl. nař. z 1. prosince 1921 č. 440 Sb. bylo k § 4 zák. č. 195/20 stanoveno, že po ukončení činné služby mají gážisté ve výslužbě za cestu ze služ. místa do zvoleného bydliště nárok na požitky předepsané při přesídlení akt. gážistů, t. j. nárok na cestovní přídavek a nárok na dopravu osobních cestovních zavazadel i vlastního nábytku a bytového zařízení (svršků) v určité maximální váze na útraty voj. správy (cit. vl. nař. k § 3 cit. zák.). Lhůta na přestěhování gážistů takových stanovena byla Věcným věstníkem mno z r. 1923 č. 57 čl. 521 na 1 rok s dodatkem, že je dovoleno tuto lhůtu prodloužiti, pokud bude trvati nouze o byty.

Podle těchto předpisů byl by měl st-lův otec právní nárok, aby mu dopravní výlohy byly hrazeny, jen v případě, že by se sám se svým bytovým zařízením byl ve lhůtě jemu dané přestěhoval z Vídně do oblasti Čsl. republiky. Nárok takový jest však nárokem čistě osobním, poněvadž předpokládá určité dispoice čili určitou činnost dotyčného gážisty ve výslužbě, i mohl nárok ten vzniknouti jen za jeho života a zanikl jeho smrtí právě tak, jako jeho smrtí zanikl i jeho nárok na požitky, jež z titulu svého služ. poměru požíval, zejména jeho nárok na odpočivné požitky (§ 30 zák. č. 76/22). Zemřel-li tedy st-lův otec dříve, než se přestěhoval, nemohl nárok na přepravu jeho svršků na útraty voj. správy přejíti dědickou posloupností na st-le, třeba že přepravu tu provedl ve lhůtě dané otci.

Pozůstalí voj. gážisty ve výslužbě nemají konečně ani přímého, originárního nároku na požitky při přesídlení, jaké příslušejí podle cit. vl. nař. č. 440/21 rodinám gážistů zemřelých v činné službě, neboť shora uvedený předpis tohoto vl. nař. přiznává požitky akt. gážistů při přesídlení pouze gážistům ve výslužbě samým a nikoli jejich rodinám, nehledě ani k tomu, že v daném případě st-l, sloužící jako důstojník v H., nesdílel vídeňské domácnosti svého otce. — — —

Č. 8447.

Školství: I. Kdo je »přednostou ústavu« na vysoké škole ve smyslu § 10 zák. č. 78/19? — II. O právních základech organisace české vysoké školy technické v Brně.

(Nález ze dne 22. února 1930 č. 21.721/29.)

V ě c: Jan C. v Brně proti ministerstvu školství a národní osvěty (vrch. odb. rada Dr. Frt. Havelka) o remuneraci za vedení ústavu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.